

Отиски-самотиски

АЙВАЗОВСЬКЕ МОРЕ.
БАНАНАС.
ГАЛЯ-КОНЦЕРТ.
ГРАМГУРТОК.

Борис РЕВЧУН.
Кіровоградська обл.

Запитаннячка

• А що подорожчало першим: курка чи яйце?
• Цікаво, скільки зебрацьких торб можна пошити з одного грошового мішка?

Цитата класика

Г'яному язичку – мізки не перешкода.

Карел ЧАПЕК.

ПрЕслів'я

Життя пропити – не поле перейти.

Мал. Ігоря ЄЛИСТРАТОВА.

• З НІМЕЦЬКОГО ГУМОРУ

ПОРЯДОК – ПЕРШ ЗА ВСЕ

– ЖАЛЬ, – зітхнув перукар у привокзальній циркульні і розвів руками, – але у нас є постанова, де написано, що я зобов'язаний голити тільки тих, хто має квиток на поїзд.
– Так у вас же зараз немає відвідувачів! – відповів я також ввічливо.
– Зробіть виняток...
– Лише після дванадцятої ночі. Постанова є постанова. До півночі голимо лише пасажирів.
Я потюпав до каси.
– Дайте, будь ласка, квиток.
– Куди?
– А мені однаковісінько...
– Облиште жарти! – посерйознішала молоденька касирка.
– Я зовсім не хочу жартувати. Дайте найдешевший квиток. Ну... ну... до наступної станції.
– Яку станцію ви маєте на увазі?
– Шановна, я уже сказав, що це не має значення.
Касирка занервувала.
– Ви повинні знати, куди їдете!
– Я взагалі нікуди не хочу їхати.
– Якщо ви не хочете кудись їхати, то навіщо вам квиток?
– Я хочу поголитися...
Віконечко каси несподівано зачилося.
– Пані, – постукав я у віконце. – Все-таки дайте мені, будь ласка, квиток.

Вона глянула не мене, як на психа. Потім байдуже почала гортати якийсь довідник.
– Перукар вимагає! Розумієте? – крикнув я.
Вона відчинила віконце.
– Що вимагає перукар?
– Він голить тільки пасажирів з проїзними квитками! – стиснув я кулаки над головою.
Тепер, здається, касирка все зрозуміла. Вона вручила мені квиток:
– Ідете до Ребніц.
Я взяв квиток і пішов до перукарні.
– Можете перекопатися! – урочисто мовив я, показуючи квиток. – Тепер я можу поголитися?
Перукар повертів у руках квиток і хитро посміхнувся:
– Квиток до найближчої станції. Ви, мабуть, нікуди не збираєтеся їхати?
– У мене є квиток! – обурився я.
– Якщо ви його купили, аби тільки поголитися, то можете його викинути, – затявся перукар. – Я голю тільки справжніх пасажирів.
Мені перехопило подих.
– Але, вибачте, – нарешті видихнув я, – поїду я в Ребніц чи не поїду – це моя особиста справа! У мене квиток, отже, я – пасажир.
– Ні, – заперечив перукар. – Якщо ви не збираєтеся їхати, то ніякий ви

не пасажир. Ви хитрун. Звільніть, будь ласка, салон.
Я знову потюпав до каси.
– Шановна, – звернувся я до касирки. – З нашої затії нічого не вийшло. Змушений повернути вам квиток.
– На жаль, я цього зробити не можу, – відповіла дівчина.
– Чому?! – затіпало мене.
– Якби ви купили квиток, щоб кудись поїхати, – роз'яснила мені касирка, – то я б вам гроші повернула. Але ви самі ясно сказали, що нікуди їхати не збираєтеся. Ви і не поїхали. Отже, які можуть бути претензії?! Ідіть до перукарні. Ви купили квиток, щоб там його показати? Чи не так?
Я пішов до перукаря.
– Якщо ви такий розумний, прошу повернути вартість квитка! – грізно мовив я. – Або негайно голіть!
– Один момент, – закліпав очима перукар і почав комусь телефонувати. Вислухавши свого співрозмовника в трубку, він з посмішкою сказав мені:
– Отепер порядок! Можете голитися...
– Нарешті! – зітхнув я і сів у крісло.
– Але... тільки не в мене, – мовив перукар, розвівши руками. – А там... у перукарні вокзалу Ребніц.

Рудольф ВІНЕР.
(Переклад Михайла МОЗГОВОГО).

Народні усмішки

– А чого у вас ковбаси так подорожчали? – запитує покупець у продавчині.
– Бо ціни на м'ясо підскачили.
– Але ж його немає в цих ковбасах!?

– Звичайна посада. Це міністр, якому можна довірити що завгодно: економіку, фінанси, культуру... Не можна тільки портфель давати, бо загубить.

Приходить пацієнт на прийом до психотерапевта. Той запитує:
– Як справи?
– Нормально.
– А чого прийшли?

– А що за посада така чудернацька – міністр без портфеля? Як це розуміти?!

Таксист везе пасажирів і хвалькувато базикає:
– Мені подобається моя робота! І машина своя, і сам собі хазяїн...
Пасажир перебиває його теревені:
– А ось тут пригальмує і зверни направо. Там чекатимеш мене, поки я буду в супермаркеті...

• БУВАЛЬЩИНА

ПОМИЛОЧКА

Дядько Павло давно запрошував відвідати його дачу на березі Псла. Програмою гостин передбачалися ранкова й вечірня рибалка, смачна юшка, чача власного виробництва, задушевна бесіда на лоні природи та інші принади дозвілля. Врешті-решт таки скористався запрошенням і при слушній нагоді подався в гості.
Приїхав під вечір. Заздалегідь попереджений дядько вже чекав мене, тож відразу вирушили на облюбоване ним місце. Прилаштували біля води вудки з наживкою, розстелили на траві велику скатертинку й сіли перекусити. Хліб, сало, хрін, ковбаска, молодий часник, малосольні огірки, помідори з дачної грядки – все як годиться. Дядько Павло запитав:
– Вітю, ти привіз що-небудь?
– Та я привіз дві пляшки віскі, але ж ми поспішали, і вони у дорожній валізі на дачі залишилися.
– Ну, нічого, не переживай, – заспокоїв дядько. – У мене є аварійна заначка. Так би мовити, на всі випадки життя. Там у носовій частині човна є схованка, а в ній дві літрові банки, закриті поліетиленовими кришками. У тій банці, що справа, чача. Не в службу, а в дружбу, – принеси!

Пішов я в човен, зазирнув у схованку. Дійсно, стоять дві однакові літрові банки, обидві повні. Взяв ту, що справа, приніс до нашого імпровізованого столу. Дядько каже:
– Не будемо руку мияти. Ти приніс, ти і наливай!
Відкрив я банку, розлив у стакани. Поки дядько тост проголошував, я напоготові підніс стакан до рота і раптом відчув, що чача має неприємний запах: відгонить чи то керосином, чи то бензином. Зробивши вигляд, що випиваю, непомітно вилив чачу за спину. І тут же хапливо заходився їсти, мовляв, напій дуже міцний, а я ще початкуючий пияка.
Тим часом дядько в одну руку взяв бутерброд, в іншу – стакан чаю, глибоко видихнув і зробив перший ковток. Якусь мить сидів з розкритим ротом, а далі дрібними, судомними ковтками вицідив увесь стакан. Хукнув, занохав хлібом та салом і лише потім крізь сльози промовив:
– М-да... Вибач, Вітю, помилочка вийшла... Ми з тобою керосин випили. Значить, чача в тій банці, що зліва...

Віктор ПРЯДКО.
м. Горішні Плавні.

- Готуємось у перший клас. А водночас починаємо збирати кошти на випускний...

Тронізми

- Важко жити стає все легше.
- Коли в нас ніхто не порушує якийсь закон, значить, він уже застарів.
- Щоб вийти із зони комфорту, треба спочатку в неї увійти, а в пересічних громадян на це немає грошей.
- Вершки нашого суспільства насправді досить часто виявляються його пінкою.
- У кожному віці свої принади, але в молодості ще й чужі.
- Чим коротший ланцюг, тим зліший собака.
- Потрібно завжди говорити правду, але вибирати, кому її сказати.
- У кожній жінки має бути чоловік, бажано свій.
- Щоб мало заробляти, треба багато вчитися.

Василь ШИМБАРЕВ.

ФОРМУЛИ

За бітого – і, власне, в цьому суть – Чоловіків небитих двох дають.
Чи не тому і нас життя дубасить,
Аби у якість вищу повернуть?

– Побачимо! – таке сказав сліпий.
– Почуємо! – таке сказав глухий.
А третій їхній не сказав нічого – Він обережний був, а не німий.

Тарас СЕРГІЙЧУК.

СКОРОМОВКА

Зарплату платили-платили, та так і не виплатили.

Думки вголос

- Ми всі ходимо по колу. Тільки різного діаметра.
- Час – гроші. Тому і лікує.
- Осточортіло обожнювати.
- Ну до чого тут земельна реформа? Так би і сказали – у нас землетрус!
- Рани заживають до весілля, а відкриваються після нього.

Сергій ВОДЕРАЦЬКИЙ.
Миколаївська обл.

Корисна порада

Якщо хочете теплих стосунків – не кип'ятіться.

Кримінальна хроніка

Після всебічного розслідування дорожньо-транспортної пригоди, під час якої автомобіль нардепа Н. зіткнувся зі стовпом, експерти дійшли висновку, що стовп перебував у нетверезому стані.

Архів "зорянського" гумору на сайті:
www.zorya.poltava.ua

